

Mester Györgyi

A pipacsok hercegnője

Először a töltéseket borította el, majd a szántóföldeken a gabonatáblát pötytyözte be, végül az utak mentén, s helyenként a kissé gazosabb kertekben is feltűnt a sok tűzvörös pipacs.

Ha a bolondos, késő tavaszi szél végigfutott közöttük, úgy hajladoztak, mint valami gyönyörű piros lepkeraj, szinte félő volt, hogy szárnyra kapnak, s fölröpülnek a magas égbe.

Kár lett volna értük, hiszen itt, a földön is szükség volt a szépségükre. A tengernyi pipacs ragyogott a napsütésben, s időről-időre, újabb és újabb lepkeszárnyak keltek életre a kis, szoros, babszem nagyságú, zöld bimbókból.

Egy napon azonban, az útmenti töltést elborító pipacstenger közepén, egy különleges kis pipacs bontotta ki szirmait. Az ő virágleveleinek mindegyike azonban hófehér lett!

- *Ilyet se látott még a világ!* – hüledeztek a körülötte viruló pipacsok.

Kíváncsian nézegették, barátkozni próbáltak a szokatlan látvánnyal. Először el sem hitték, hogy a rokonuk, de aztán látták, szára, virágja, bibéje mind olyanok, mint az övék. Elfogadták, megtúrták, de azért egy kicsit mind kételkedő szemmel néztek rá, azon tanakodván, mi lehet a nagy különbség oka, a külső megjelenésében.

A kis pipacs is azonnal látta, hogy mennyire más, mint a többi társa. Érezte az őt körülvevő bizalmatlanságot, hát bánkódni kezdett, szomorkodott.

- *Talán én valamiféle hiányossággal, hibával jöttem a világra – gondolta. - Biztosan nem is érek annyit, mint a többiek. Bennem nem gyönyörködik senki, mert én nem is vagyok „igazi” pipacs.*

Telt-múlt az idő, amikor egyszer csak az úttesten folyamatosan elsuhanó autók egyike megállt. Az útpadkán parkoló autóból fiatal nő szállt ki, s kezében furcsa masinát tartva, óvatosan, hogy le ne tapossa a virágokat, begázolt a pipacstenger közepébe.

Már az autóból észrevette, azonnal feltűnt neki a sok piros között, az egyetlen, különleges, hófehér pipacs.

A fényképezőgéppel meg akarta örökíteni. Mert rózsaszínűt már fotózott, de ilyen szép fehérrel még nem volt szerencséje találkozni.

- *Gyönyörű vagy – suttogta a kis virágnak. - Olyan vagy, mintha te lennél a pipacsok kis hercegnője! – mondta ki hangosan.*

És a kis pipacs mintha megértette volna. Egyszeriben valami jóleső, melengető érzés töltötte el, hogy őrá irányul a figyelem, őt nézi valaki, és nem bántja, nem haragszik rá, hanem mosolyogva csodálja.

A fiatal nő visszaült az autójába, és a magával vitt képeket beküldte egy természetfotó pályázatra, amit meg is nyert a kis pipacshercegnő fotójával...

Azóta a szél is azt susogja a kis pipacsnak:

- *Légy büszke magadra, mert nemhogy rosszabb vagy, mint a többi társad, hanem te vagy a töltés legkülönlegesebb tavaszi virága.*